

Mt 20, 1-16 (Diumenge XXV durant l'any A)

Missa conventual de Montserrat. 24 de setembre de 2017

Podem fer servir la imaginació per uns minuts?

Suposem que ahir a la tarda, des de Montserrat s'hagués fet una crida a través de les xarxes socials dient que tothom qui pugés a peu aquesta nit a Montserrat des de com a mínim 30 kms de distància rebria dos bitllets d'avió per anar a Hawaii i una estada de 15 dies. No està malament, oi? Suposem, també, que tots els qui esteu aquí asseguts sou gent que heu vingut caminant tota la nit des de lluny i que durant l'assaig de cants us han dit: "tots els qui hàgiu vingut caminant més de 30 kms vulgueu passar per la sagristia a recollir els vostres bitllets". I ja veus una cua ben llarga davant la sagristia per anar a recollir els bitllets cap a Hawaii. Ara ja els teniu.

Però suposem que ara jo dic: "tots els qui hàgiu pujat caminant des de Monistrol i que esteu arribant ara, vulgueu passar durant l'ofertori a recollir els vostres bitllets per anar a Hawaii". Aquí a alguns ja no els faria tanta gràcia, després d'haver vingut de tan lluny i haver passat tota la nit caminant per tenir els bitllets.

Però suposem, encara, que al final de la Missa, al moment dels avisos, es diu: "tots els qui hàgiu arribat ara amb qualsevol transport, i que hàgiu creuat a peu les places del Santuari, podeu venir a recollir els vostres bitllets per anar a Hawaii". Aquí sí que hi hauria queixes!

"Home, ens ho hauríeu pogut dir abans que només creuant les places ja tindríem els bitllets, i no ens caldria haver caminat tota la nit! No hi ha dret!". I algú podria contestar: "el que us havíem promès, us ho hem donat". Però se li podria dir: "Però això és una provocació!".

Doncs sí, és una provocació. Com la que va fer Jesús amb aquesta paràbola de l'Evangelí d'avui. A Jesús a vegades li agradava provocar. Però no provocar perquè sí, sinó amb una finalitat.

És evident que, tant en aquesta història que us he explicat dels bitllets de Hawaii com els treballadors que són llogats a hores tan diferents, hi ha alguna cosa que sobta.

Perquè encara que se'ls hagués promès un jornal a cada un, veient com havia anat, alguns podien dir: “això no és just!”. I aquí és on volia anar a parar Jesús.

Ell volia transmetre que la manera de fer de Déu està en una altra òrbita. Déu és tot bondat, com aquella mare que continua deixant entrar a casa aquell fill que n'ha fet de grosses... però com a mare, no li tanca la porta de casa. És bo com aquell religiós que visita els presos perquè, més enllà d'allò que han fet, hi veu persones que necessiten ajuda. És una manera de fer que pot arribar a descol·locar, perquè és tot generositat. Així és Déu.

A banda d'aquest tema de la gran bondat de Déu, hi ha un altre aspecte interessant en aquest Evangeli. Aquells que arriben a última hora per treballar podien ser interpretats com aquells que havien començat a seguir Jesús més tard, provinents d'altres pobles. Alguns podien pensar que no tenien el pedigrí. I la paràbola diu que tots tenen el seu lloc, hagin arribat quan hagin arribat.

Penso que en el moment que estem, aquest aspecte també ens pot ajudar. S'està parlant de fer un nou país. Però quin país? A la llum d'aquest Evangeli, jo diria: “Catalunya serà integradora o no serà”. En un context tan plural, amb gent vinguda de tants llocs, tenim aquest repte: saber integrar tots aquests nous, de manera que sense perdre la seva identitat d'origen, també se sentin plenament del nostre país. I això en certes zones pot ser difícil, a causa de la gran multitud de persones noves, però no és impossible. Alguns països ho han aconseguit.

Però amb la que està caient aquests dies, no podem ni hem de mirar cap a una altra banda ni ens podem deixar arrossegar per la postveritat que tergiversa la realitat.

Hem vist com s'han amenaçat i en alguns casos fins vulnerat drets fonamentals: el dret de reunió, la llibertat d'expressió, es prohibeix un dret tan senzill com el de ser consultats. S'han menystingut les institucions del nostre poble. I menystenir les institucions vol dir menystenir els ciutadans a qui representen.

Hem de dir No a la repressió, i Sí a la llibertat i al respecte dels drets més fonamentals. I si algú té dubtes, que agafi la Declaració Universal dels Drets Humans, per exemple l'article 19 sobre la llibertat d'expressió.

Que Déu ens ajudi a saber afrontar aquests dies sempre amb esperit pacífic,
i també a estar en el lloc que ens correspon en aquest moment de la nostra
Història.

Que així sigui.

Sergi d'Assis, monjo de Montserrat

24 Setembre 2017. [Veure un fragment en vídeo a www.catalunyareligio.cat]